

II

TÁNCSZÓK

HÁROMSZÉKIEK

Szót a táncnak, fiaim!

Hozd el, Isten, szombat estét,
A vasárnapot és esmét;
E két napon gyöngy életém,
A rózsámmal vígón élém.

Rupa, hallom, a szomszédba
Mán fú a kalánétába,
Minya fia rá kontorál,
S a legénség vígón ugrál.

Párt választva legén-léán,
Rendbe indul a valahány,
Felkel a kedv a nótára,
Szót kap a tánc minden szájba.

Egyik mondja jó kedvibe,
Amin ballag a középbe:
Tizenhárom récetójás;
Enyim vagy te, küs rokolyás.

A második még azt mondja,
S forgat, hogy poroz a szoknya:
Bódogasszony, aranlapi,
Hézzád menyek, rózsám, lakni;
Ha oda nem menyek lakni,
Száradjon meg az a lapi.

S elig a szót hogy bévégzi,
A harmadik megént kezdi:
Háromszéken, Gelencén
Nekem es van egy récém.

Beléhevültek a táncba,
Már nem figyelnek egymásra,
Szót adnak egyre a táncnak,
Húzd rá, cigány! így kiátnak:
Fényes csizma, pantaló,
Beléugrék egy nagy ló.
Kákatermő sáros patak,
Hidd meg, rózsám, hogy elhagylak!
Tágasságot nekünk es,
Ha kicsikék vagyunk es!

Adj egy kicsi tágasságot,
Hogy csináljak bolondságot!
Ucu lábam, ne hibázz,
Ha nem deckás es a ház!
Kicsi nekem ez a ház,
Majt kirúgom a padlást.
Férre töllem, búbanat,
Búzáat vágok, nem nádat.
Nekem asszony olyan kell,
Ha beteg es, keljén fél.
Én istenem, ne hagyj el,
Mett én sem maradok el.
Ördög vigye a vendéget,
Másnak vettem feleséget.
Ha elmenyek az erdőre,
Más fekszik a lepedőre.
Verjen meg az én teremtöm,
Nem valál igaz szeretöm.
Kiszáradt a füge fástól,
Megvállunk, rózsám, egymástól.
Kapud előtt mély árok,
Többet hézzád nem járok.
Jár' ki, lábam, jár' ki most,
Nem poroncsol senki most;
Az én lábam úgy kijárja,
Mínd a Fodor kabolája.
Húz' ki, cigán, ne csak félig,
Ne csípd, harapd el a végít.
S ha a cigán szusszal bírná,
A legénség most es rakná.
Kidőt a kalánétás es,
Nyakángat a kontorás es.

Én istenem, adj estét,
Hogy viradjon meg esmét:
Mett ha meg nem viradna.
Szűvem kettéhasadna.

Rúgd ki, lábam, rúgd ki most,
Édes borom, segélj most!

Aló lábam, kanyarodj,
Hargasinam, le ne rogyj.

Édes vót az anyám teje,
Keserű a prófont bele.

Csukros szögfü, havadi,
Szeret ingem valaki;
De ne kérjje akarki,
Titkos az a valaki.

A sorkantyúm taréja
Szegfűből van kirakva,
Ha szeretóm meglássa,
Rózsával fut utánna.

Ha csak így van, ha csak így,
A leánnak kicsit higgy.

Iccu kicsi, lóg a csicsi,
Nekünk es kell egy-egy kicsi.

Nosza rajta, legényék,
Én es nekték segítették.

Édes kicsi kerekem,
Fordulj egyet előttem.

Rezes villa, rezes kés;
Jösszte kéncsem, táncolj tés.

Ne haragudj, ne! ne! ne!
Me pogácsa, me! me! me!

Egyedül hagyott a világ,
Egyedül búsulok immág.

Teremtette küs barnája,
Be sok csókot hinték rája,
Kit káromra, kit hasznomra,
Kit más ember buszujára

Ne nézz, rózsám, a szemembe,
Meghalok szégyälletembe.

Ez az enyim, ezt nem hagyom,
Aki kéri, megalkuszom.

Mon' meg nekem, fürge Ferenc,
Égyszerre hány léánt szeretsz?
Hogy megmondjam, nem tehetem,
Nem szólhatok, bérekedtem.

Malomfalva, Szentlélek,
Bőjtös cibrével élek.

Csókoljsza meg, te Kati,
Az Isten megfizeti

Elöl kurtul a rokolya,
Hátul a földet karcolja.

Ésszevágom magamot,
S kidobom az ablakon.

Bort iszom én, nem vizet,
Feren' császár megfizet.

Háj-háj, rigó, a kertemből!
Ne pusztíts ki mindenemből.

Más legén vót szeretőmnél,
Fáj a szívem könnyökömnél.

Adj é' csókot hódvilágon,
Úgysem adsz a másvilágon.

Ángyomasszon szép asszon,
Tedd a szegre, hadd asszon.

Vótam léán, vagyok es,
Adtam csókot, adok es;
Égyszer kértek, ketszër adtam,
Be akarom, hogy megcsaltam.

Se nem kicsi, se nem nagy,
Éppen hëzzám való vagy;
Igyenës vagy, mind a nád,
Hëzzám szabott vót apád.

Üssünk köcsönös cserét,
Ha találánám az erét;
Találom es, met másként,
Tudom, hogy látok nagy ként.

Fejér galamb, gellice,
Enyim ez a kicsike.

Sárgarigó, köménymag,
Jaj be kevély legén vagy.
Vékony cérna, kendérmag,
Jaj be kevély leán vagy

Kicsi leán bújába
Belébútt a burjánba

Hosszú hajad farod éri,
S az én szemem azt késéri

Gyönyörű kicsi virágom,
Ne irigyeld bódogságom,
Mett bódog csak addég vagyok,
Ameddég hezzád járhatok.

Fogsza meg, forgasd meg,
Téringesd meg, lógasd meg.

Nem számítottok egyebet,
Csak egy darab kinyeret.

Nem aludtam, csak egy szikrát,
Eljádzottam az éjszakát.

Kutya fikkom a ráncát,
Nem szeretém a táncát.

Hopp édésém, gyócsingésém,
Hétfűn este melléd esém.

Idenézz te katonára,
Ne a nainnyád kontyára.

Aki huszárt nem szeret,
Ménnyországba nem mehet,
Oda es csak a menyen bé,
Akit a huszár ereszt bé.

Ide vele, ha szeretsz,
Ha nem szeretsz, elmehetsz.

Felsütött a hódvilág,
Jere hézzám, gyöngyvirág

Ha megharagítottok,
Ma kirúgom a padlást.

Fejér fűzfa, rakottya,
Megszületett a fattya,
Majd nyakába akassza,
S a mezőre hordozza

Fáj a szívem, nem tagadom,
S akiét fáj, nem láthatom

UDVARHELYSZÉKIEK

Keresztúrfiszékből

Ide lábam! ne tova,
Hátra van még a jova.

Hajtsad , hajtsad mindaddig,
Míg a szoknya langallik

Nem kell neköm ez a világ,
Csak légy enyim, te szép virág.

Sárga csidma, vörös nadrág,
Csak úgy szép, ha nemigön tág.

Van szeretöm szöke lőán,
Nem piross, de nem halován.

A szívemnek nagy a búja,
Te légy, rózsám, uruslója.

Oda van a szabadságom,
Elárútam a vásáron.
Tíz lőánt is ingyön bírtam,
Ěggyé' szabadságom adtam.

Haj, be nagy a Mihók feje!
De kicsid az agyveleje,
Mind hátul van az eleje.

Úgy meg vagyok keserődve,
Mind a jó gúzs, tekerődve.

Édös kicsi karcsú bogom!
Dérékadot öllem fogom.

Nem kell neköm sönki búja,
Bár még az enyim se vóna.

Ó be rég nem láttalak,
Amióta láttalak;
Ha még égysző látnálak,
Minnya ketsző látnálak.

Komámasszony koppantó,
Sógorasszony sőtartó.

Erre fordítsd az arcádot,
Hadd csókoljam meg a szádot.
Én isteném, add neköm,
Be igazán szeretöm.

Ne beszéljek, rózsám, veled,
Csak lássalak, az is könnyebb.

Édös kéncsöm, Klára!
Ne nőzz olyan halára.

Ěgyik lában körösztüri,
Másik lábam timafalvi.

Házasadik a katlan,
Vöszí a sok mosatlant.
Cuki bocskor, ne suttogj,
Lázár Bori, ne pattogj.
Mos van kedvem, májt nem lösz,
Feleségöm otthon lösz.

Ugyan bizon, Feren' bá,
Ha nem bánják kigyentök,
Itt lötyögök, fityögök,
Ěgyet-kettőt köhintök.

Piros csizsdma fejelés,
Jaj be furcsa teremtés. Hip!
Hogysem veled táncolnék,
Inkább tőkét bütülnék. Hip!
Törökbúza csuszika,
Vót szeretóm, Zsuzsika. Hip!
Nem kell neköm iskola,
Döljön bé az ódala. Hip!
Csak égyszó láttam csudát,
Vénasszon bornyúfogát, Hip!

Túl a vizön meg innen:
Tégöd a konty megillet.

Jártam egyszó nálatok,
Van szép vetött ágyatok.

Az én szüvem jaj, hogy dobog!
Hogy ilyen szép léánt fogok.

Kérlek, rózsám! igön szépön,
Ne felejts el bár a hétön.

Ne nözd, hogy én vén vagyok,
Mett azér ifjú vagyok.

Messze innét Epörjes,
Az én szüvem keserves.

Éget ingöm a szömöd,
Rólam mégis el ne vödd.

Léánya van a mónárnak,
S most örölni többen járnak.

Fönn az ernyő, nincsen kas,
Mind elrúgta a kakas.

Mind aszmondják, nagy hiba,
Hogy nem járok kondiba.

Közél hëzzám, ne messze,
Aki bánja, nincs esze.

Édös rózsám! alhatnám,
Árnyékodba nyughatnám.

Piros rózsza, bisziók,
A lőányok ó be jók!

Ha kijetők megöngednék,
Kettőt-hármat büllentenék.

Szégén legén, mire jutsz,
Mikó bába után futsz?

Hol a ruha kázimér,
Nincs az asztalba kinyér.

Mennyi asszon, mennyi lőán,
Mennyi vagyon maradt rőám.

Icu neki, ne hadd magad,
Míg az őrdög el nem ragad.

Ucu kicsi, lóg a csicsi,
Ha nem vóna, nem is lőgna.

Három bárán, két mióra,
Mégsem adnak túrot rőa.

Tejet öttem, pujjszkát,
Azé nőttem ekkorát.

Akármilyen szenes tőke,
Szőbb a barna, mint a szőke.

Medőséri lőányoknak
Lopótökkel harangoznak.

Cseréptányér, fakalán,
Csekefala, Szöntábrám.

Száraz köszvén, nyavalya
Húzzon össze hajnalra.

Őlj mellém egy kicsiddég,
Szűvem bár addég nyugudjék.

Ecőt, torma, fokhagyma,
Ez a lőán jóforma.

Ha úgy tudnál szitálni,
Mind a farod ricálni,
Többet érnél anyádnál,
Annál a vén kofánál.

Úgy szeretlek, majt megöszlek,
Mebücsüllek, ha elvöszlek.

Friss mönyecske Kuruc Özzsi,
Embör lögyön, ki megőrzi.

Szeretöm én a babámot,
De még inkább a hazámot.

Miét dünnyög az én játom?
Szeretőjít táncótatom.

Édös húgom! most ideje,
Velem járni ne röstölje.

Sok a dolog, mind szorgos,
Sok a gyermek, mind rongyos,
Mind aszondja: kinyér kell,
Egész nap így telik el.

Aszmondtd, hogy nincs szeretőd,
Pedig én is tudok kettőt.

Férges almahullomás;
Ha ez elhagy, kapok mást.

Hű vagy-ë még, vaj elhagytál,
Mon' meg neköm, szép virágszál!

Állj, feleség, a hüt mellé,
Ne kóborolj annyi felé.

E küs fiú rendös fattyú,
Illik neki a sorkantyú.

Járjad, fickó! járjad frissen,
Aló frissen, mind a pisen.

Hadd mönjön, hadd! el ne hadd,
Ne ingadjon az inad.

A tá'sad is jobban forog,
Ha az inad nem hutyorog.

Rúg'ki! Ne hadd magadot,
Forgasd, forgasd párodot.

Táncol a pap, jégesső lész,
S a szép búzám mind odavesz.

Kicsi kutya! ne ugass,
Hadd jöjön a guzsalyas.

Tám azt hiszöd, szép virág!
Belőlled áll a világ.

Hámba fogták a csitkót,
El is rúgott egy patkót.

Mély a tenger, azt jól tudom,
De mélyebb az én bánatom.

Kicsi járom, küs ökör,
Mos fogják bé először,
Még ma mindönt ésszetör.

Ez a léán sokat ér,
Sem ösztövér, sem kövér,
Sem fekete, sem fejér.

Vizet iszom mos még égysző,
Ha bor nem lösz, úgy még ketsző.

Vaj elnyeröm, vaj elvesztöm,
De ezt most el nem eresztöm.

Csöngő-pöngő sorkantyú:
A pajtába nincs bornyú,
Aranypülüs bokréta:
A szúszékba nincs búza.

Ez a kicsi szögelet
Megér sok más ezöret.

No kis legény, ippaszkodj!
Küs léányhoz ragaszkodj.

Kurta lábú küs fiú!
Járjad te is, ujuju!

Nem mönyök én még haza,
Mett a cigány jól húzza.

Tudom, kihöz pártolál,
Be sokáig biztatál!
Mégis ugyan megcsalál,
Már e bizon nem talál.

Fejér cérna, gyapotrost,
Szeretőmhöz mönyök most.

Egy legén csak hëzzanyút,
S a küsléány elpirút.

Házasadjál, ne válogass,
Ne okoskodj, ne halogass.
Mán biz én nem válogatok,
Tá'sat vöszök, mihent kapok.

Fordulj, Kató, velem szömbe,
Ha nem úsz is az ölömbé.

Ne sírj olyan keservesön,
A gyűrűdöt megkeresöm.

A szeretóm aranyalma,
Se nem szóke, se nem barna.
Nincs hat ökröm, csak kettő,
Ingöm úgyis szeret ő.

Édös kicsi gölicém!
Hótig tēéd vagyok én.

Nem tűrök több buszuságot,
Tovébb rúgom a világot.

Ha nem hiszöd, hogy szeretlek,
Hónapután megkéretlek.
Késő immán, édös bátyám!
Másnak ígirt édösanyám.

A kalapom fé' revágom,
Kikapok én a világon.

Ketten fonnak egy guzsalyról,
Elmaradt vót még tavalyról.

Van itt kihöz fogontozzam,
Máshoz nem is ragaszodom.

A gyűrűmöt hova tötted?
Talám bizony elvesztötted!

Ezt a lëánt elkéséröm,
Mához egy hét meg is kéröm.

Mennyi lëán, mind szeretöm,
Olyan az én természetöm.

Ó, te kicsi kontyatlan!
Mé vagy olyan csintalan?

Nem kell neköm cicoma,
Vigye el azt a csoma.

Sárga murok, zöd ugorka,
Szökjünk, mind a kecskebéka.

A lëánka sóotalan:
Tejes kása sóotalan.

Nyújtópadon a mészáros,
Mebúsút a korcsomáros,
Hogy nála bort nem viszik most,
Pedig csapon a hatvanos.

Ha csak szënből szeretnél,
Jaj, be nagyot vétenél!
Ingömöt eltemetnél.

Éfjak vagyunk s nem tehetjük,
Hogy a lëánt ne szeressük.
